

Copy

RECHTBANK TE ROTTERDAM

Meervoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken

Reg.nrs.: OVERLO 98/242 -GERR
OVERLO 98/243 -GERR
OVERLO 98/2156-GERR

Uitspraak

In het geding tussen

1. Europe Combined Terminals (Home Container Divisie), (hierna: ECT Home),
2. Europe Combined Terminal (Delta Container Divisie), (hierna: ECT Delta) en
3. Rail Service Center Rotterdam B.V. (hierna: RSC), alle gevestigd te Rotterdam, eiseressen, gemachtigde: mr. H.H. Luigies, advocaat te Rotterdam,

en

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam, verweerder.

1. Ontstaan en loop van de procedure

Bij twee afzonderlijke besluiten van 10 april 1997 en bij besluit van 14 juli 1997 zijn respectievelijk ECT Home, ECT Delta en RSC door de commandant van de Gemeentelijke Brandweer Rotterdam (verder te noemen: de commandant) namens verweerder aangewezen als bedrijfsbrandweerplichtige inrichtingen als bedoeld in artikel 13, eerste lid, van de Brandweerwet 1985 (Bww'85). Daarbij is onder meer bepaald dat de inrichtingen van eiseressen per 1 januari 1998 over een bedrijfsbrandweer dienen te beschikken die voldoet aan de in het besluit nader beschreven operationele basissterkte.

Tegen deze besluiten hebben ECT Home en ECT Delta bij afzonderlijke brieven van 13 mei 1997 en RSC bij brief van 1 augustus 1997 bezwaar gemaakt.

Bij afzonderlijke besluiten van 16 december 1997 heeft verweerder - onder overname van de in de preadviezen van de Algemene Beroepscommissie vervatte overwegingen - de bezwaren van ECT Home en ECT Delta ongegrond verklaard. De bezwaren van RSC heeft verweerder bij besluit van 18 september 1998 - eveneens onder overname van de in het preadvies van de Algemene Beroepscommissie vervatte overwegingen - ongegrond verklaard.

Tegen deze besluiten heeft de gemachtigde van eiseressen bij brieven van 2 februari 1998 namens ECT Home en ECT Delta en bij brief van 1 november 1998 namens RSC beroep ingesteld.

Verweerder heeft bij brieven van 23 juli 1998 en 18 januari 1999 verweerschriften ingediend.

De zaken zijn gevoegd behandeld.

Op 9 augustus 2000 heeft een onderzoek ter zitting van de enkelvoudige kamer van de rechtbank plaatsgevonden. Bij beslissing van 31 oktober 2000 heeft de rechtbank het onderzoek heropend en de behandeling verwezen naar de meervoudige kamer van de rechtbank.

Het onderzoek ter zitting van de meervoudige kamer heeft plaatsgevonden op 20 februari 2002. Aanwezig waren de gemachtigde van eiseressen en mevrouw mr. K.I. Siem, deze laatste bijgestaan door ing. P. van Dam, voor verweerder.

2. Overwegingen

juridisch kader

Hieronder is de toepasselijke regelgeving weergegeven zoals deze luidde ten tijde van het nemen van de bestreden besluiten.

Ingevolge artikel 13, eerste lid, eerste volzin, van de Bww'85 kunnen burgemeester en wethouders een inrichting die in geval van een brand of ongeval bijzonder gevaar kan opleveren voor de openbare veiligheid aanwijzen als bedrijfsbrandweerplichtig.

Op grond van artikel 13, derde lid, van de Bww'85 wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke inrichtingen kunnen worden aangewezen, welke eisen inzake personeel en materieel kunnen worden gesteld en worden nadere regels gegeven betreffende de wijze van totstandkoming van een aanwijzing.

Krachtens artikel 2, aanhef en onder b, van het op grond van artikel 13, derde lid, van de Bww'85 vastgestelde Besluit bedrijfsbrandweren (Bbbw) komen voor een aanwijzing als inrichting die over een bedrijfsbrandweer moet beschikken, slechts in aanmerking inrichtingen, bedoeld in artikel 1, onderdeel c, van het Besluit risico's zware ongevallen (Brzo).

Ingevolge artikel 1, aanhef en onder a, van het Brzo wordt in dit besluit en de daarop berustende bepalingen verstaan onder inrichting: een inrichting die tot een krachtens artikel 1.1, derde lid, van de Wet milieubeheer (Wmb) aangewezen categorie behoort, met uitzondering van inrichtingen in gebruik bij de krijgsmacht.

Op grond van artikel 3, eerste lid, van het Bbbw verzoeken burgemeester en wethouders, alvorens tot aanwijzing over te gaan, het hoofd of de bestuurder van de inrichting, waarvan zij redelijkerwijs kunnen vermoeden dat deze in geval van brand of ongevallen een bijzonder gevaar voor de openbare veiligheid kan vormen, binnen drie maanden na ontvangst van het verzoek aan hen een rapport inzake de bedrijfsbrandweer over te leggen, dat een aantal nader in het artikellid omschreven gegevens dient te bevatten.

Ingevolge artikel 4, eerste lid, van het Bbbw wijzen burgemeester en wethouders, indien zij van oordeel zijn dat de inrichting waarvoor zij ingevolge artikel 3, eerste lid, een rapport of ingevolge artikel 3, tweede lid, een veiligheidsrapport hebben ontvangen in geval van brand of ongevallen bijzonder gevaar kan opleveren voor de openbare veiligheid, met inachtneming van de bij dit besluit behorende bijlage, de inrichting aan die binnen een door hen te stellen termijn over een bedrijfsbrandweer dient te beschikken.

Krachtens het tweede lid van genoemd artikel 4 gaan burgemeester en wethouders niet over tot het aanwijzen van een inrichting dan nadat de in artikel 3, vierde lid, bedoelde functionarissen door hen in de gelegenheid zijn gesteld advies terzake uit te brengen en nadat het hoofd of de bestuurder van de inrichting door hen is gehoord.

Blijkens de bij het Bbbw behorende bijlage heeft deze bijlage (verder te noemen: de bijlage) tot doel richting te geven aan het proces van selecteren, beoordelen en aanwijzen van inrichtingen die in geval van een brand of ongeval bijzonder gevaar kunnen opleveren voor de openbare veiligheid.

Onder de woorden "bijzonder gevaar voor de openbare veiligheid" dient te worden begrepen een situatie waarin naar het oordeel van burgemeester en wethouders als gevolg van zogenaamde geloofwaardige incidentscenario's binnen de inrichting, een schade in de omgeving van die inrichting kan ontstaan die duidelijk groter is dan de schade die optreedt door mogelijke ongevallen in de betrokken omgeving zelf en waarop de overheidsbrandweer is berekend.

Verder is in de bijlage onder meer aangegeven dat de selectie van inrichtingen plaatsvindt in twee stappen.

De eerste globale selectie vindt plaats indien inrichtingen die voorkomen op de basislijst van Wmb-vergunningplichtige inrichtingen, voldoen aan één van de nader omschreven voorwaarden, waaronder: de inrichting is verplicht een rapport inzake de externe veiligheid op te stellen (EVR-plichtig). Het gaat hier om inrichtingen als bedoeld in artikel 1g van de Brzo.

Na deze eerste globale selectie vindt er op basis van de inrichtings- en omgevingssituatie een tweede, nadere selectie plaats waarbij het schaderisico voor de omgeving wordt gewaardeerd.

Tenslotte wordt er op basis van diverse gegevens waaronder de in het rapport inzake de bedrijfsbrandweer omschreven geloofwaardige incidentscenario's bezien of er sprake is van een inrichting die in geval van een brand of ongeval zodanig bijzonder gevaar voor de openbare veiligheid kan opleveren dat aanwijzing van deze inrichting als bedrijfsbrandweerplichtig is aangewezen.

ten aanzien van de beroepen van ECT Home en ECT Delta

ECT Home en ECT Delta zijn op- en overslagbedrijven voor containers. ECT Home is gevestigd aan de Reeweg te Rotterdam en ECT Delta aan de Europaweg op de Maasvlakte. De containers worden overgeslagen van en naar zeeschepen, lichters en wegvervoer. Containers bestemd voor of afkomstig van het spoor worden naar het terrein van RSC dat zich naast het terrein van ECT Home bevindt, vervoerd. De overgeslagen goederen staan hoogstens enkele dagen op eigen terrein alvorens te worden afgevoerd. De containers worden daartoe in speciale opslaggebieden opgestapeld. Het bedrijf heeft geen invloed op de inhoud van de containers of de hoeveelheid gevaarlijke stoffen daarin. Het gaat om een grote verscheidenheid van gevaarlijke stoffen in wisselende hoeveelheden. Tijdens het verblijf op de terminal gebeurt er niets met de inhoud van de containereenheden.

In 1991 heeft commandant de bedrijven van ECT Home en ECT Delta die naar zijn mening EVR-plichtig zijn, geselecteerd als mogelijk bedrijfsbrandweerplichtige inrichtingen. Om te kunnen beoordelen of de voorlopige aanwijzingen dienden te worden omgezet in een definitieve verplichting tot het hebben van een bedrijfsbrandweer, heeft de commandant bij brieven van 17 oktober 1991 ECT Home en ECT Delta verzocht rapporten inzake de bedrijfsbrandweer in te dienen. De gevraagde rapporten zijn op 1 mei 1992 opgemaakt. Vervolgens zijn deze rapporten beoordeeld door (medewerkers van) de Gemeentelijke Brandweer Rotterdam (GBR) en is op basis van de in de rapporten beschreven incidentscenario's geconcludeerd dat de risico's de bedrijfsgrenzen overschrijden. Mede op grond van het advies van de GBR waarin voormelde conclusie is neergelegd, heeft verweerder concept-aanwijzingen opgesteld en deze aan ECT Home en ECT Delta toegestuurd. Op 6 februari 1997 zijn ECT Home en ECT Delta in het kader van artikel 4, tweede lid, van het Bbbw gehoord.

Bij de primaire besluiten van 10 april 1997 heeft de commandant namens verweerder ECT Home en ECT Delta definitief aangewezen als bedrijfsbrandweerplichtige inrichtingen, welke besluiten bij de bestreden besluiten door verweerder in navolging van de Algemene Beroepscommissie zijn gehandhaafd.

ECT Home en ECT Delta bestrijden niet dat zij EVR-plichtige inrichtingen zijn, maar wel dat hun inrichtingen in geval van een brand of ongeval bijzonder gevaar voor de openbare veiligheid opleveren. De aangevoerde gronden met betrekking tot de gevolgen van de implementatie van de Seveso-I-richtlijn hebben ECT Home en ECT Delta in de loop van deze beroepsprocedure ingetrokken. Onder verwijzing naar de door hen uitgebrachte rapporten inzake de bedrijfsbrandweer stellen ECT Home en ECT Delta dat zowel wat betreft brand, overdruk als toxische effecten er geen schade risico's zijn voor de omgevingsbebouwing. ECT Home en ECT Delta stellen verder dat als gevolg van de risicobeperkende omstandigheden binnen de inrichting de in de door hen uitgebrachte rapporten inzake de bedrijfsbrandweer opgenomen incidentrisico's niet zo geloofwaardig zijn dat ze zich zullen voordoen. Maar zelfs als ze zich zouden voordoen, zouden volgens ECT Home en ECT Delta, de risicocontouren niet overschreden worden. Subsidiair is aan het voorgaande toegevoegd dat hieruit tevens volgt dat de in de aanwijzing aan de operationele basissterkte gestelde eisen te hoog zijn, omdat naarmate er minder groot risico aanwezig is, de bestrijdingscapaciteit geringer kan zijn. ECT Home en ECT Delta hebben verder nog aangevoerd dat zij de enige stuwadoorsbedrijven in de Rotterdamse haven zijn die een aanwijzing hebben gekregen. De op grond van deze aanwijzingen te maken kosten brengen hun concurrentiepositie in gevaar.

ten aanzien van het beroep van RSC

RSC is een naast ECT Home gelegen railoverslagstation waar containers, wissellaadbakken en trailers worden overgeslagen van treinwagon op vrachtwagen en andersom. Omdat een directe overslag van wagon op vrachtwagen niet altijd te realiseren is, gaan de eenheden enige tijd in opslag. De gemiddelde verblijftijd van de containers op de terminal is 16 uur. Tijdens het verblijf op de terminal gebeurt er niets met de inhoud van de eenheden. Het railoverslagstation is in 1993 gebouwd door (en is nog steeds eigendom van) het Gemeentelijk Havenbedrijf Rotterdam (GHR) en wordt sinds november 1993 zelfstandig door RSC geëxploiteerd. Tijdens de bouw heeft het GHR in het kader van het Brzo ten behoeve van de Dienst Centraal Milieubeheer Rijnmond (DCMR) in mei 1993 een zogenaamd extern veiligheidsrapport (EVR) gemaakt.

Bij brief van 22 maart 1994 heeft de commandant - het volgens hem EVR-plichtige - bedrijf van RSC voorlopige aangewezen als bedrijfsbrandweerplichtige inrichting. Om te kunnen beoordelen of de voorlopige aanwijzing dient te worden omgezet in een definitieve verplichting tot het hebben van een bedrijfsbrandweer, heeft de commandant in hiervoor genoemd schrijven RSC verzocht een rapport inzake de bedrijfsbrandweer in te dienen. In juni 1995 heeft RSC het gevraagde rapport ingediend. Het rapport is beoordeeld door (medewerkers van) de GBR die in een terzake uitgebracht advies heeft (hebben) geconcludeerd dat, uitgaande van de in het rapport beschreven incidentscenario's, de risico's de bedrijfsgrenzen overschrijden. Mede op grond van dit advies heeft verweerder een concept-aanwijzing opgesteld welke bij brief van 27 augustus 1996 aan RSC is toegezonden. Op 6 februari 1997 is RSC in het kader van artikel 4, tweede lid, van het Bbbw gehoord.

Bij besluit van 14 juli 1997 heeft de commandant namens verweerder RSC definitief aangewezen als bedrijfsbrandweerplichtige inrichting, welk besluit door verweerder in navolging van de Algemene Beroepscommissie bij het bestreden besluit is gehandhaafd.

RSC heeft in beroep primair aangevoerd dat zij niet EVR-plichtig is. De in dit verband door haar aangevoerde gronden met betrekking tot de gevolgen van de implementatie van de Seveso II-richtlijn heeft zij in de loop van deze beroepsprocedure ingetrokken. Volgens RSC vallen haar overslagfaciliteiten niet onder de werking van artikel 1g van het Brzo. Verder stelt RSC dat haar niet kan worden tegengeworpen dat zij de in de brief van de DCMR van 30 januari 1998 gestelde EVR-plicht niet heeft bestreden, omdat ten tijde van het uitbrengen van het EVR in mei 1993 RSC nog niet was opgericht en omdat de brief van de DCMR niet een besluit is waartegen rechtsmiddelen kunnen worden aangewend. Verder stelt RSC dat de EVR-plicht niet is getoetst aan het op grond van de notitie EVR-stuwadoorsbedrijven voor stuwadoors te maken onderscheid in A-, B- en C-bedrijven, waarbij type A-bedrijven zijn vrijgesteld van de EVR-plicht. RSC stelt tevens dat zij geen inrichting is die ingeval van een brand of ongeval een bijzonder gevaar oplevert voor de openbare veiligheid. RSC stelt voorts dat - uitgaande van de in het rapport inzake de bedrijfsbrandweer van juni 1995 aangegeven incidentscenario's - verweerder zijn standpunt dat in geval deze scenario's zich zouden voordoen de bedrijfsgrenzen overschreden worden en zich derhalve een bijzonder gevaar voor de openbare veiligheid voordoet, onvoldoende heeft gemotiveerd. RSC stelt daarenboven dat de incidentscenario's ten onrechte niet zijn getoetst aan het gestelde onder punt 2.4 (Waardering schaderisico omgeving) van de bijlage waarin het criterium "bijzonder gevaar voor de openbare veiligheid" is geobjectiveerd. RSC stelt daarbij dat de in dit artikel gestelde grenzen niet worden overschreden en dat zowel wat betreft brand, overdruk als toxische effecten geen schaderisico is voor de omgevingsbebouwing. Meer subsidiair heeft RSC hieraan toegevoegd dat gelet op het gegeven dat zij op zorgvuldige wijze met de containers omgaat en daarbij tevens voldoet aan de voorschriften op het gebied van veiligheid, milieu en arbeidsomstandigheden de in de aanwijzing aan de operationele basissterkte gestelde eisen te hoog zijn. Ter zitting heeft RSC, evenals ECT Home en ECT Delta, er ook op gewezen dat naar haar mening in dezen het gelijkheidsbeginsel is geschonden.

ten aanzien van de beroepen van eiseressen gezamenlijk

De door eiseressen aangevoerde beroepsgronden kunnen als volgt worden samengevat

1. RSC is niet EVR-plichtig
2. De bedrijven van eiseressen zijn geen inrichtingen in de zin van artikel 13, eerste lid, van de Bww'85.
3. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden.

De rechtbank zal de beroepsgronden ook in deze volgorde bespreken

bespreking van de eerste beroepsgrond

De rechtbank is op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting van oordeel dat - wat ook zij van het in mei 1993 opgemaakte EVR - verweerder in het kader van zijn beoordeling van de vraag of het bedrijf van RSC in geval van een brand of ongeval bijzonder gevaar kan opleveren voor de openbare veiligheid er vanuit mocht gaan dat het bedrijf van RSC een EVR-plichtige inrichting is. De rechtbank verwijst in dit verband de 30 januari 1998 gedateerde brief van de terzake bij uitstek deskundige te achten DCMR, waarin is medegedeeld dat RSC zowel binnen de huidige feitelijke als de huidige mogelijke bedrijfsvoering EVR-plichtig is. In dit verband hecht de rechtbank eraan nog te overwegen dat het in het licht van artikel 1g van het Brzo niet erom gaat of in een bedrijf wordt opgeslagen maar of in een bedrijf kan worden opgeslagen. Overigens dient niet uit het oog te worden verloren dat er op het terrein van RSC opslagactiviteiten, zij het gedurende een beperkte tijd, plaatsvinden.

bespreking van de tweede beroepsgrond

Aangezien verweerder in het kader van artikel 4 van het Bbbw juncto artikel 13, eerste lid, van de Bww'85 de nodige beoordelingsvrijheid toekomt, dient de rechtbank in het kader van haar beoordeling van de bestreden besluiten de vereiste distantie in acht te nemen.

Verweerder heeft zijn oordeel dat de bedrijven van eiseressen in geval van een brand of ongeval een bijzonder gevaar voor de openbare veiligheid kunnen vormen, alsmede zijn aansluitende beslissing(en) om deze bedrijven ook daadwerkelijk aan te wijzen als bedrijfsbrandweerplichtige inrichtingen in het bijzonder gebaseerd op het advies van de GBR, één van de in artikel 3, vierde lid, van het Bbbw genoemde functionarissen. De GBR heeft haar advies met name gegrond op de door eiseressen zelf in hun rapporten inzake de bedrijfsbrandweer vermelde incidentscenario's s binnen de inrichtingen.

De rechtbank heeft - zeker nu van de zijde van eiseressen geen deskundigenrapporten in geding zijn gebracht die een tegengestelde visie ondersteunen - geen reden te twijfelen aan de juistheid van dit advies.

Naar het oordeel van der rechtbank heeft verweerder in het kader van zijn besluitvorming voor zijn hiervoor aangehaalde oordeel kunnen volstaan met een verwijzing naar vorenbedoelde "verplichte rapportage". Niet is gebleken dat het advies van de GBR onzorgvuldig tot stand is gekomen danwel niet concludent is. Bovendien heeft ter zitting van 20 februari 2002 ing. Van Dam, beleidsmedewerker van de GBR, wiens deskundigheid niet is betwist, nog eens nadrukkelijk uiteengezet waarom en hoe de GBR tot de in het advies neergelegde conclusie is gekomen. Zo heeft ing. Van Dam verklaard dat de in de rapporten inzake de bedrijfsbrandweer beschreven incidentscenario's zijn beoordeeld met behulp van computermodellen en dat deze ook getoetst zijn aan de in punt 2.4 (Waardering schaderisico omgeving) van de bijlage gestelde getalsnormen. Daarbij heeft ing. Van Dam aangegeven dat de toetsing of er sprake is van bijzonder gevaar ruim is en dat het begrip "omgeving" niet verengd kan worden tot enkel woonbebouwing. Niet alleen woonbebouwing maar ook bedrijfsbebouwing, wegen en dergelijke, kortom omgeving waar menselijke activiteiten kunnen plaatsvinden, vallen volgens ing. Van Dam onder het begrip "omgeving". De rechtbank ziet tegen deze achtergrond onvoldoende reden om te oordelen dat de GBR met haar ruime toetsing niet binnen de in de bijlage aangegeven richtsnoeren is gebleven.

Van de door de GBR gemaakte berekeningen en daarop gebaseerde beoordeling zijn volgens ing. Van Dam geen verslagen gemaakt. Hoewel het wellicht vollediger zou zijn geweest indien het advies van de GBR zou zijn uitgeschreven, kan een en ander verweerder niet worden tegengeworpen. Deze heeft zich wat de inhoud van het advies betreft moeten en kunnen verlaten op de specialistische kennis ter zake van de GBR. Bovendien waren eiseressen reeds geruime tijd op de hoogte van de bevindingen van de GBR en hebben zij voldoende gelegenheid gehad om vooral in de voorprocedure desgewenst meer helderheid te krijgen. Dat eiseressen het niet met de strekking van het advies van de GBR eens zijn, doet daaraan niet af.

Resumerend komt de rechtbank tot de conclusie dat de Wmb-vergunningplichtige en ook EVR-plichtige bedrijven van eiseressen inrichtingen zijn die gelet op de in de rapporten inzake de bedrijfsbrandweer weergegeven incidentscenario's in geval van een brand of ongeval een bijzonder gevaar voor de openbare veiligheid kunnen vormen. Nu niet is gebleken van ter zake relevante omstandigheden die zich desondanks tegen deze conclusie verzetten, heeft verweerder de inrichtingen van eiseressen mogen aanwijzen als bedrijfsbrandweerplichtig.

Ten aanzien van het door eiseressen eerst in beroep ingenomen standpunt ten aanzien van de hoogte van de operationele eisen overweegt de rechtbank dat verweerder heeft gesteld die eisen volledig te hebben gebaseerd op de bedrijfsbrandweerrapporten. De rechtbank stelt vast dat, zo het standpunt al niet tardief is, eiseressen dit standpunt slechts hebben onderbouwd met het argument dat uit de in de rapporten inzake de bedrijfsbrandweer vermelde gegevens voortvloeit dat deze eisen te hoog zijn. Eiseressen hebben nagelaten het standpunt te onderbouwen met deskundigenrapportage. Reeds hierom gaat de rechtbank voorbij aan voormeld standpunt.

bespreking van de derde beroepsgrond

Eiseressen hebben een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel omdat in het Rotterdamse havengebied andere stuwadoorsbedrijven geen aanwijzing hebben gekregen, hetgeen nadelig is voor hun concurrentiepositie.

Verweerder heeft medegedeeld dat de GBR aan de hand van de door DCMR en de Arbeidsinspectie geleverde overzichten van EVR- en AVR-plichtige bedrijven de eerste selectie heeft gemaakt. Uit de containersector komen alleen ECT Home en ECT Delta, RSC en ex-Unitcenter voor op deze overzichten. Ten tijde van de aanwijzingsbesluiten kwam ex-Unitcenter niet meer voor op de overzichten omdat het eerder was overgenomen door ECT. Verder heeft verweerder gesteld dat hij zijn beleid wat betreft de aanwijzing heeft gewijzigd in die zin dat de prioriteit van de aanpak is gelegd bij de raffinaderijen.

Gelet op de door de gemachtigde van eiseressen kort voor de zitting aan de rechtbank toegezonden brief van Deltalinqs van 10 augustus 2001 heeft de rechtbank geen enkele aanleiding te veronderstellen dat er tijdens de aanwijzingsbesluiten andere met eiseressen vergelijkbare EVR- en AVR-plichtige stuwadoorsbedrijven waren die ook hadden moeten worden geselecteerd. Dat er mogelijk wel stuwadoorsbedrijven op grond van de zogenaamd Rotterdamse regeling aan een EVR-plichtachtige maatregelen onderworpen waren, doet niet terzake. Deze bedrijven zijn namelijk niet rechtstreeks op grond van de Brzo EVR-plichtig en komen derhalve op grond van artikel 2, aanhef en onder b, van het Bbbw niet voor aanwijzing in aanmerking.

Wat betreft het naderhand door verweerder wijzigen van zijn prioriteitsstelling merkt de rechtbank op dat dit verweerder vrijstaat en aan het hiervoor overwogene niet afdoet.

Op grond van het vorenoverwogene komt de rechtbank met inachtneming van het bepaalde in artikel 8:69, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht tot het oordeel dat niet kan worden geoordeeld dat de bestreden besluiten in rechte geen stand kunnen houden. De beroepen dienen mitsdien ongegrond te worden verklaard.

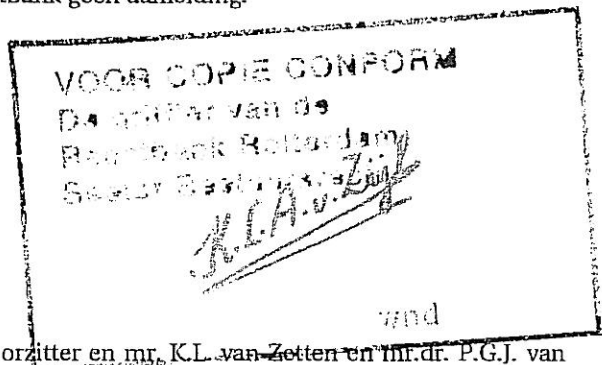
Voor een veroordeling in de proceskosten ziet de rechtbank geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank,

recht doende:

verklaart de beroepen ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.C. Gerritse als voorzitter en mr. K.L. van Zetten en mr. dr. P.G.J. van den Berg als leden.

De beslissing is, in tegenwoordigheid van M.B. van Zantvoort als griffier, uitgesproken in het openbaar op 23 april 2002.

De griffier,

Afschrift verzonden op: 23 APR. 2002

De voorzitter,

Een belanghebbende - waaronder in elk geval eiseressen worden begrepen - en verweerder kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA 's-Gravenhage. De termijn voor het indienen van het beroepschrift bedraagt zes weken en vangt aan met ingang van de dag na die waarop het afschrift van deze uitspraak is verzonden.